

Розділ 1

31 жовтня 1985 року

У тьмяному світлі ганку потворна дитяча маска здавалася справжньою, так ніби розтоплений каучук заповнив череп бідолашного створіння й розплавив плоть, риси оскалились і перекинулись. Жінка звела дух і відскочила, миска з цукерками мало не випала з рук. *«Що за мати дозволяє маленькій дитині носити таке страшидло, – здивувалася жінка. – А де ж батьки?»*

Іноді дорослі, які підвозили своїх дітей у ці заможніші квартали, чекали в автомобілях, цмулячи пиво з банок та під'юджуючи своїх жовторотиків, яким ще ніяково було на святі Гелловіна: *«Дуй нагору та греби свої цукерки. Хапай, мала, скільки влізе»*. Утім, біля схованого в пітьмі узбіччя жінка не помітила ні людей, ні машин.

Вона нахилилася, щоб краще розгледіти дитячу машкару.

– А що це мало б означати? – спитала.

– Смерть.

Дитячий голос був тоненький і нечутний, позбавлений ознак статі.

Жінка заходилася вивчати дитячу маску, неспроможна сказати, де вона закінчується, і починається дитяче обличчя. Між машкарою і незмигними очима не було жодних проміжків; райдужка, чорна, як чоловічок, волога та звірина, плавала у величезних білках очей.

- Ти дуже страшна, – сказала жінка.
- Це ти страшна, – сказала дитина придушеним голосом.
- Я? – отетеріла жінка.

Дитина кивнула:

- Ти – чудовисько.
- Я, я?
- Ммм, гммм.

Жінка захихотіла, але сміх заглух у глибинах її горла, удавившись гострою кісткою раптового незрозумілого страху. Вона зиркнула через дитяче плече на вулицю, спокійну, тиху й темну. *Куди заподілися всі попередні діти, які нетямилися від жадібності?*

- Нема ніяких чудовиськ, – зауважила жінка.
- Ммм, гмм.
- Хто це каже?
- Моя мама.
- Еч, а хто твоя мама?
- Ти.
- Розумію. І хто тобі сказав, що я твоя мама?
- Моя мама.

Гидка нудота заклекотіла їй у животі. Трепет. Ірраціональний. Та кров уже скипіла. Буйна її кров. Вона повернулася, щоб схопитися за ручку дверей, аж кров застукала їй у скронях.

Дитина закричала. Жінка здригнулась і подивилася, як кілька дітей у чорних плащах пропливло тротуаром і знову розчинилось у темряві.

«Почекайте! Верніться!» – хотіла гукнути жінка.

Вона знову подивилася на дитину. Та тримала щось у руці, щось блискуче. Ножа. Довгого й тонкого. Безжального.

Жінка простягнула миску з цукерками.

- Візьми все, що ти хочеш, – крикнула вона, – і забирайся.
- Дитячі чорні очі були нерухомі.

Жіночий погляд уловив сріблястий блиск леза, і ніж, спрямований дитячою рукою, увійшов їй у живіт.

- О, Боже! – заплакала вона. – Гівнюк ти ма...

Але домоворити їй не судилося.

Біль прошив їй наскрізь, вивернув. Жіноча рука спорснула з ручки дверей, і тарілка з цукерками брязнула на ганок.

О Боже.

Вона схопилася за живіт, боячись навіть глянути, і відчула, як клейке тепло поповзло між її пальців.

Дитина вийняла ножа, витерла лезо об жінчину руку, і та закричала від болю. Дитина затопила ножа ще раз, трохи вище над паском, що тримав жіночі джинси, і потягнула руків'я вгору.

О Боже.

Ї...

... розпанахали.

Хитаючись і зігнувшись у дугу, жінка позадкувала у фойє.

Дитина сховалась у будинок і, м'яко *клацнувши*, зачинила двері. Її обличчя нависло над жіночим. Жінка підвелася, вхопилася за гумову шкіру маски. Смикнула. Маска не злізала. Вона вп'ялася в неї пальцями. Потягнула. Марно. Заходилася кремсати її ножем. Зрештою, вона розірвала маску, задихаючись. Дитина мала рацію.

Чудовиська таки існували.

Розділ 2

22 жовтня 2011 року

Кров у руках Френка Рата кипіла на холодному жовтневому повітрі, коли чоловік накинув один кінець линви на поперечку сараю, а другий прив'язав по центру помідорної тичини, пропущеної крізь ноги вительбушеної туші, і смикнув.

Біль у крижах вибухнув йому так, наче хтось загнав туди сокиру. Френк упав навколішки, мертвий олень осів у калюжу власної тьмяної крові на замерзлій долівці.

Рат не рухався з місця, повільно дихав через ніс і рахував у зворотний бік від десяти. *Erector spinae*¹. Латину він вивчив, студіюючи анатомічний макет людини, поки гаяв осінь у кабінеті дока Ранкіна.

Мобільний Рата вібрував у кишені сорочки. Він сподівався, що це Рейчел. Сьомий тиждень минає нині, як вона поїхала вчитися, тільки-но вступивши до Джонсонського державного коледжу, і цього разу самотність поселилася в Ратовій душі. Домівка здавалася неживою: не гудів Рейчелів фен уранці, не пищав гарячково телефон, приймаючи вхідні повідомлення, коли вона залишала його без діла на якусь секунду на кухонному столі.

¹ М'яз, що випрямляє хребет (лат.). – Тут і далі посторінкові примітки перекладача.

Рат дотягнувся до свого мобільного, але варто було йому незручно повернутись, як різкий біль змусив бідолаху зігнутися. Док Ранкін порадив йому звернутися до штатного фізіотерапевта, утім, той приписав йому режим якогось акробата, ще й, як на сміх, розтягування. Тож, повправлявшись удосталь, Рат почувався так, ніби він ось-ось сам себе зненавидить: розтягування більше пасували заможним домогосподаркам, які виконували їх у задушних приміщеннях, слухаючи мелодію діджеріду², ніж людині, для якої розтягнутись означало що-найбільше сягнути рукою верхньої полиці буфету по свій віскі «Лагавулін 16» і пачку печива «Поп-тартс» з шоколадною начинкою. Простогнавши, Рат сьак-так устав.

Що його непокоїло, то це не сам біль, а те, що неясно було, звідки той узявся. Якось уранці чоловік просто прокинувся через те, що хтось, здається, пробив дірку йому в спині й вирізав із хребта *erector spinae*.

Він подивився на оленя. Мав його повісити. Спочатку олень. А тоді пиво. Або й три.

Задзижчав Ратовий мобільний: Гарланд Граут.

Єдиний головний слідчий недолугої канаанської поліції Граут був зелений, як жаб'яча спина. До того ж, він грав у дартс у Ратовому чемпіонаті. А що найголовніше, Граут мав сильну юну спину, яка нівроку придалася б, щоб підняти мертвого оленя.

– Грауте, – відрубав Рат. – Я тут намагаюся повісити оленя. Може, хочеш заробити ящик і не проти підставити свою...

– Машина там... На 15-й трасі, – сказав Граут.

– З таким профілем і двадцятьма канадськими баксами купи собі приватний танець у «Брудній дівці» за кордоном у Рішельє³.

² Музичний духовий інструмент аборигенів Австралії. Один із найстаріших духових інструментів у світі.

³ Містечко в провінції Квебек.